

Nữ Tổng Ngạo Kiều

Contents

Nữ Tổng Ngạo Kiều	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	12
7. Chương 7	17
8. Chương 8	18
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22

Nữ Tổng Ngạo Kiều

Giới thiệu

Truyện dành cho những ai có trái tim mạnh mẽ bởi tác giả lại viết nội dung truyện này toàn ngược. . . Với những tình t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-tong-ngao-kiem>

1. Chương 1

Một chiếc Chevrolet phóng nhanh trên quốc lộ, khuất vào màn đêm. Rẽ vào một đường nhỏ, sâu hun hút, xe dừng lại. Một người phụ nữ kiều sa, quý phái bước xuống từ ghế lái. Cô mặc một đầm khoét sâu, khoe bờ lưng trắng trẻo gợi cảm. Chiếc kính râm to bản che gần hết khuôn mặt, đôi môi đỏ khê nhếch lên. Toàn thân tỏa ra hàn khí bức người, lại quyến rũ không thôi. Cô đẩy nhẹ cửa, bước vào thế giới của ăn chơi sa đọa.

-Lý tổng, cô lại đến.

Hai vệ sĩ áo đen lực lưỡng kính cẩn cúi chào.

-A Phi, A Phong tặng các anh!

Như thường lệ, cô ném cho mỗi người bọn họ một xấp tiền rồi rảo bước đi.

Kế bên sân khấu rực rỡ ánh đèn là một đám đàn anh đang tụ tập. Ở giữa họ là “bằng hữu” của cô. Hắn đang cường bức một mỹ nữ...à không mỹ nam nào đó. Gương mặt thật khả ái mỹ lệ ah~ Nhưng hình như không phải người của hộp đêm này. Không cần biết cậu ta là ai, nhưng lọt vào mắt xanh của cô rồi.

-Hình như vị này là Trương tổng thì phải?!

Cô vỗ nhẹ vào vai “bằng hữu”.

Hắn quay lại, gương mặt thô thiển dùng đôi mắt híp li ti nhìn cô rồi vội buông mĩ nam dưới thân ra, cung kính chào.

-Lý tổng, ngọn gió nào đưa cô đến đây vậy?

Cô khinh bỉ liếc hắn, ánh mắt dừng lại trên xương quai xanh quyến rũ của mĩ nam.

-Có cơn gió nào đâu, là người thôi.

-Haha, tôi tự hỏi chàng trai nào ở đây đã được cô để mắt vậy.

Hắn cười xuề xòa, để lộ hàm răng xỉn màu. Hắn cũng không phải không biết, cô đến với đàn ông một là vì tiền hai là vì tình mà là tình một đêm, chưa người đàn ông nào ngủ với cô được quá 2 lần.

-Là cậu ta!

Cô chỉ tay vào mĩ nam đang nằm sợ hãi trên ghế.

-Lý tổng, thật thứ lỗi nhưng tôi mua cậu ta trước...

Hắn đặt bàn tay to béo lên hông cậu, bóp một cái làm toàn thân cậu run lấy bầy, sức kháng cự cũng không còn.

-Cứ cho là ông mua trước, nhưng thắng làm vua, thua làm giặc.

Cô cười, một nụ cười ngạo mạn đem tất cả tự tin của những người trước mắt đạp dưới chân. Cô giật đứt dây chuyền trên cổ, bấm nhẹ, một lưỡi dao trời ra và nó được ghim thẳng vào cánh tay vị “bằng hữu” khiến tay hắn mất đi một ngón.

-Aaaaaaaa...!!!

Hắn hét lên kinh hoàng nhìn bàn tay đầy máu, mĩ nam nằm trên ghế cũng kinh sợ không kém

-Trương tổng, chắc ông không muốn 9 ngón tay còn lại cũng đi luôn chứ?!

Cô lạnh lùng chậm rãi nói từng chữ.

-Tôi...tôi đi ngay...!

Hắn sợ hãi ôm bàn tay khiến khuyết của mình cùng đám bộ hạ chạy đi. Trước lúc rời khỏi còn không quên ném cho mĩ nam một cái nhìn né tránh:“Gặp may hôm nay thật xui xẻo!”

-Ê cậu kia! Đứng dậy đi theo tôi!

Cô xoay gót bước về phía cầu thang.

-Ồ...Dạ.

Mĩ nam hoang mang chạy theo, máu của Trương tổng dính đầy sơ mi trắng.

Cô ngồi vắt vẻo trên sofa, cầm ly rượu vang giờ giữa không trung.

-Rót rượu!

Bạn mĩ nam nào đó vừa sợ vừa ngơ ngác đáp lại.

-Xin lỗi chị nhưng tôi không phải người ở chỗ này. Xin chị đừng...

-Cậu tưởng tôi ngốc sao?!

Cô cắt ngang lời cậu ta.

-Tôi dĩ nhiên là biết cậu không phải người ở đây rồi. Người gì đâu mới nhìn thấy chút máu đã sợ xanh cả mặt. Nhưng chẳng lẽ cậu không biết rót rượu?

-Chị à, tôi thực xin lỗi nhưng tôi...tôi đúng là...không biết rót rượu.

Cậu ta ấp úng mãi mới thành câu, ánh mắt bất an nhìn ly rượu rỗng từ từ rơi xuống sàn “CHOANG”.

Cậu định cúi xuống nhặt thì cô lạnh lùng ra lệnh:

-Bước đến đây!

Cậu rụt rè bước đến đứng trước mặt cô. Một tay túm cổ áo, cô lôi cậu ta ngã nhào vào lòng mình. Chưa kịp vùng vẫy, cậu đã bị cô đặt con dao gọt hoa quả ngang cổ:

-Chỉ cần cậu cử động, nhất định sẽ đi đời.

-Xin chị tha cho tôi...

Cậu thực sự rất sợ, toàn thân run bần bật.

-Tha cho cậu?! Cũng được thôi, nhưng mà cậu phải ngồi im nghe lời tôi trong vòng 90 phút.

-Hả?! Tôi...tôi...

Cậu phân vân.

-Tôi là thương nhân, làm việc rất sòng phẳng, không lừa cậu. Dù sao hôm nay tôi cũng cứu cậu, coi như trả ơn đi.

-Tôi đồng ý! Cậu vừa dứt lời cô liền đẩy cậu sang một bên.

-Cởi áo ra!

-Chị định làm gì?! Cậu hoảng loạn nhìn cô.

-Tôi nói cởi áo ra!

-Nhưng...nhưng mà...

-Tôi đã vi phạm phương châm của mình nhắc lại hai lần một câu nói, cậu đừng để ngày mai không còn thấy ánh mặt trời.

Cô bình thản nói, lấy trong túi sách ra một khẩu súng, chìa thẳng vào đầu cậu ta.

Sợ đến cực độ, cậu run rẩy tháo từng cúc áo, đường nét cơ thể lộ ra trước mắt cô...

#Còn_Nữa

2. Chương 2

#CherryMin_LeoMin

Rũ bỏ chiếc áo sômi, thân hình cậu hiển hiện trước mắt cô. Không quá cường tráng, nhưng cũng không gầy. Cơ bắp không cuộn cuộn, nhưng không chút yếu ớt. Rất đẹp, nếu trên tấm thân ấy không có dấu vết đòn roi, không có những vết bầm cùng vết dây siết vòng quanh cổ.

-Cậu bị bạo hành sao?

Cô trở ngón tay lên vết sẹo trên ngực cậu.

-Tôi...tôi...

Cậu ấp úng, vành tai đỏ ửng.

-Cậu không nói tôi cũng không hỏi.

Cô lấy hộp dụng cụ dưới ngăn bàn lên, cẩn thận sơ cứu vết thương cho cậu.

-Chị, là ai thế?

-Tại sao lại muốn biết về thân phận của tôi?

Cô lạnh nhạt đáp, ánh mắt vẫn chăm chú vào những vết bầm dập trên thân mình cậu.

-Tôi là Lục Tiểu Bối, tôi mới tốt nghiệp cấp 3.

-Cậu thật nhỏ!

Cô thốt lên.

-Hả?!Cậu nhìn cô đang kéo khoá quần của mình.

-Chị làm gì vậy?!

Cậu giật nảy mình ngồi lùi lại phía sau.

-Ngồi yên đi, tôi rất vất vả mới băng lại được cho cậu đó!

Cô nắm chặt vai cậu, khoé môi khê giật giật.

-Hơn nữa lúc này là nói cậu nhỏ tuổi chứ không phải chê “người anh em” của cậu! Mà tự đừng khai báo với tôi tên tuổi làm gì?!

-Ừm...là tôi muốn nhờ chị chút việc..

Cậu bắn khoăn nắm chặt chiếc áo trong tay.

-À...Cô bước vào phòng tắm, xả nước đầy bồn.

-Lại đây!

Cô cất tiếng dụ hoặc.

Cậu rằm rắp nghe lời làm theo.

-Chị định làm gì?!

-Việc cậu nhờ tôi là gì?

-Tôi muốn chị tìm giúp một người tên Lý Thần.

Cậu vừa dứt lời thì nước cũng ngừng chảy, ánh mắt cô có chút xao động.

-Sao lại tìm người đó?

Cô cố gắng giữ bình tĩnh, nhẹ nhàng thả hoa hồng vào bồn tắm nghi ngút hơi nước.

-Mẹ tôi khi còn sống đã cứu chị ấy khỏi một vụ tai nạn, bây giờ gia đình tôi đang bị siết nợ, tôi muốn tìm chị ấy nhờ giúp đỡ.

Cậu thành thật kể lại.

-Muốn đòi tiền sao?

-Không! Tôi muốn chị ấy giúp tôi tìm việc làm, vì tôi chưa tốt nghiệp đại học nên không công ty nào nhận tôi cả, mà tôi cần tiền trả nợ gấp. Mẹ nói chị ấy có quyền thế lắm!Cậu kể với ánh mắt ngưỡng mộ.

-Tôi là Lý Thần!

Cô nghiêm túc nói. Chưa để cậu phản ứng cô kéo cậu lại gần, trao cậu một nụ hôn nồng nhiệt. Cậu định kháng cự thì một vật sắc lạnh kề sau gáy cậu-con dao gọt hoa quả. Chiếc lưới đình hương của cô điều luyện khám phá khoang miệng cậu, cùng lưới cậu chơi đùa. Nụ hôn kéo một đường từ môi đến vành tai cậu:

-Lục Tiểu Bối, công việc của cậu là thỏa mãn tôi!

Cô chủ động kích thích “người anh em” của cậu khiến nó ngóc đầu dậy.

-Chị...tôi...

-Câm miệng!

Cô hôn cậu một lần nữa, thô bạo hơn, chiếm lĩnh hơn. Một vật tròn nhỏ được lưỡi cô đưa vào miệng cậu.

-Thứ gì vậy?!Cậu toan phun ra thì cô đã bịt miệng cậu lại.

-Phải thêm một chút kích thích chứ?!

Cô như cười như không đẩy ngã cậu vào bồn tắm, nước bắn tung toé khắp nơi.Thứ cậu vừa nuốt phải là xuân dược đã có tác dụng rồi. Cả người cậu nóng ran, nhìn người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ trước mắt mà không khỏi không ham muốn.

-Lý Thần, chị...chị...Dục vọng che kín lý trí, cậu bật dậy ôm lấy cô, áp đảo dưới thân mình.

-Bối, cuộc chơi bắt đầu!

Cô vươn tay ôm cổ cậu, đôi môi ngọt ngào mơn trớn xương quai xanh gợi cảm của cậu.Tay cậu theo quán tính gỡ bỏ mọi chướng ngại vật cản trở trên cơ thể của cả bản thân lẫn của cô.

-Bối, cậu thấy tôi có đẹp không?!

Cô hất cằm, ném cho cậu ánh nhìn khiêu gợi.

-Đẹp, rất đẹp!

Cậu vùi đầu vào ngực cô, ngậm lấy điểm nhạy cảm.

-Ah

~Tiếng ngậm mị hoặc vang lên kích thích thú tính trong cậu.Mặc cậu xâm chiếm, cô chỉ việc hưởng thụ.

-Ah!

Tiếng hét chói tai xé toạc không khí. Cái tên nhóc này, uống thuốc vào lại có thể hung hăng như vậy, không một chút hỗ trợ tiến thẳng vào cơ thể cô.

-Đáng ghét!

Cô quấn lấy cậu, yếu điệu như rắn nước mà đưa đẩy thân mình.Cậu nhếch môi tạo nên một đường cong hoàn mỹ.

-Chị mới đáng ghét!

-Ah

~Thứ dịch trắng ấm nóng chảy ra...

#Còn_nữa

Đôi lời tác giả: không biết viết cảnh H như vậy có được không?

3. Chương 3

#CherryMin_LeoMin

Tỉnh dậy trên chiếc giường rộng rãi, ôm ái, cậu đảo mắt nhìn xung quanh. Bỗng nhiên cảm thấy đầu hơi choáng, hạ thân đau ê ẩm. Đêm qua, đã xảy ra chuyện gì?!Một vật gì đó ném thẳng đến trước mặt cậu: một xấp tiền.

-Bình thường, một đêm tôi trả 300 nghìn nhưng tối qua hơi quá đà, bồi thường cho cậu thêm 200 nữa.

(Là Nhân Dân Tệ!Nhân Dân Tệ nha!)

Cậu mệt mỏi nhìn người phụ nữ mỹ lệ đang ngồi trước bàn trang điểm.

-Chị...tôi...đã....

-Cậu đã làm rất tốt công việc của mình.

Cô xoay người lại, đưa một tập hồ sơ về phía cậu.

-Nếu cậu sợ công việc không ổn định thì hợp đồng đây. Rồi cứ chủ nhật tôi sẽ gọi cậu.

Không để cậu suy nghĩ, cô cầm áo khoác lên, xách túi rời đi.

-Lý Thần! Lý Thần! Chị khoan....

Cậu gọi với theo nhưng cô vẫn cứ bước nhanh ra khỏi phòng.

-Ê, Tiểu Bối! Trả được hết nợ rồi à?!

Một thanh niên tóc bạch kim ôm lấy cậu.

-Nói gì vậy?!

-Thì không thấy mặt mày bầm tím nữa.

Hắn cười khoái chí.

-Cũng không hẳn, tôi mới trả được cho họ 400 nghìn.

-Nè, cậu lấy đâu ra số tiền đó?! Mà lần trước có người nói trông thấy cậu ở hộp đêm Pavious, cậu bán thân à?!

-Câm miệng!!

Cậu gắt lên, vành tai đỏ bừng.

-Là tôi phục vụ bưng bê ở đó, vô tình nhặt được thôi.

-Ủầy thế thì tôi cũng phải đến đó kiếm chút mới được!

Hắn huých huých vai cậu. Cậu trầm ngâm suy nghĩ, 7 ngày trước cùng cô triền miên một đêm, cứ tưởng sẽ nhanh chóng quên đi, dù sao cậu cũng đã có tiền trả bớt nợ, song lại không quên được nụ cười ngạo mạn trên gương mặt ấy. Số tiền cô đưa cậu giữ lại một ít, biết đâu sau này có dịp dùng đến.

“Reng...Reng...” Chuông điện thoại vang lên, cậu nghe máy.

-Alo?! Ai vậy?!

-Tiểu Bối, đừng nói với tôi rằng cậu không nhớ tôi là ai!

-Đợi tôi một chút...Cậu quay sang tên tóc bạch kim:

-Tôi đi có việc một chút!

-Hờ hờ, đi đi...

Hắn hờ hững gật gật đầu, bật lon nước soda uống một ngụm lớn.

-Lý Thần, sao lại gọi cho tôi? À không, sao chị biết số tôi?!

-Cắm phẫn?!

-Hử...

Cậu hơi ngạc nhiên khi nghe bên kia hỏi vậy.

-Nếu không đừng đem tên tôi ra mà gọi trông không như vậy! Tôi chính là hơn cậu tận một giáp!

(Lý tỷ tỷ: 30 còn Bối đệ đệ: 18 nha)

-Vậy tôi nên gọi chị là gì?!

-Lý tổng?! Cậu là người làm công ăn lương của tôi mà

--Tôi là người làm công ăn lương của chị bao giờ?!

-Từ đêm chủ nhật tuần trước! Chẳng phải cậu nói muốn tôi giúp đỡ sao, đêm nay lại đến đi.

-Tôi phi!

Cậu cúp máy. Cô ấy rút cuộc chỉ xem cậu là món đồ chơi tình dục sao?!

“BUP”

Cậu bị đánh vào sau gáy, trước mắt tối sầm lại.

-Tỉnh lại đi thằng nhóc!

Cậu bị dội một xô nước vào mặt.

-Các người là ai?!

-Bọn tao là người của Trương tổng, lần trước vì mày mà ông ấy mất một ngón tay, nên hôm nay tao sẽ cắt đi 10 ngón tay của mày, để cho mày biết động vào ông ấy một, bọn tao sẽ trả lại 10.

Tên cao to nhất, sầm trở đầu mình lên tiếng hăm dọa.

-Các người có trả thù thì tìm Lý Thần ý, hơn nữa là chủ tử các người động chạm tôi trước!

Cậu bực bội.

-Ah! Hắn bóp chặt hàm dưới cậu, nâng lên.

-Chỉ cần Trương tổng muốn thì dù là gì cũng sẽ đạt được, ông ấy muốn đem mày chà đạp dưới thân thể thì mày cũng không có quyền chống cự!

Hắn đấm một cú vào bụng cậu.

-Hự!

Máu từ miệng cậu phun ra, bắn lên mặt hắn.

-Đừng hòng!

-Tên tiểu tử này mạnh miệng quá nhỉ?! Tao tự hỏi sao Lý Thần lại thích mày, trên đời hết đàn ông rồi sao lại chọn một kẻ như mày?!

-Ta phi!!Cậu nhổ vào mặt hắn, danh dự của cậu mà hắn dám phỉ báng như vậy.

-Mày, tao thử xem mày còn mạnh miệng được nữa không.

Hắn tháo thắt lưng da, quần hắn theo thể mà tụt xuống.

-Mày nhìn đi, thử tưởng tượng lúc nó vào trong cơ thể mày thì như thế nào nhỉ?!

Hắn cầm vật biểu trưng đàn ông lên, gí vào mông cậu.

-Kính tởm!

-Mày con nói?!

Hắn 1 tay bóp chặt cổ cậu, tay còn lại tháo từng khuy áo sơmi của cậu, thân thể trắng trẻo lộ ra. Bên cạnh những vết đờn roi bầm tím, dấu hôn ngân trên ngực cậu vẫn còn mờ mờ.

-Giờ thì tao hiểu tại sao ả ta lại thích mày rồi, trắng trẻo đáng yêu thế này cơ mà. Hắn vẽ vòng trên cơ thể cậu, mơn trớn điểm nhạy cảm đã cứng lên.

-Buông ra! Bỏ bàn tay giơ bẩn của ông ra! Ah...

Bàn tay trên cổ cậu siết chặt.

-Để tao cho mày xem là tao dơ bẩn hay lúc mày rên rỉ dơ bẩn.

Hắn định cúi xuống ngậm lấy điểm nhạy cảm thì “PẮNG” một viên đạn xuyên qua đầu hắn cắm phập vào bức tranh phía sau. Hắn ngã xuống máu chảy lênh láng. Cánh cửa cũ nát bị đập đổ, một nữ tổng tài cao cao tại thượng bước vào.

-Các người thật to gan! Cả người đàn ông của ta cũng dám động vào! Ta cho ba giây, còn không mau CÚT!!! 1...2...

“ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG”

Tất cả những kẻ vừa chứng kiến cậu bị vũ nhục đều có chung số phận, nhất loạt ngã xuống.

-Lý Thần, chị...

Cậu vừa sợ hãi, vừa cảm động. Những tưởng đời mình sẽ chấm dứt, ai ngờ cô đã xuất hiện.

-Đã nói không được gọi tôi như vậy, bất kính!

Cô cúi trối cho cậu, tiện thể cần nhân:

-Vì cậu mà tôi phải hủy cuộc họp hội đồng quản trị, không thể làm việc cho tôi sao?!

-Không đời...

-Thôi đi!

Cô ngắt lời cậu rồi các cậu lên vai, lấy áo vest choàng cho cậu:

-Ngạc nhiên gì chứ?! Tôi từng là đặc nhiệm đấy!

#Còn_Nữa

4. Chương 4

#CherryMin_LeoMin

Đặt cậu vào ghế sau, mi tâm cô nhú chặt. Giá mà lúc đó chuẩn bị tốt một chút, đuổi kịp được bọn họ thì có lẽ cậu sẽ chẳng có việc gì.

-Những gì hôm nay, quên được thì quên hết đi...

Cô lạnh lùng nói, cơ hồ chỉ muốn bản thân nghe.

-Oáp!

Cậu vươn vai tỉnh dậy. Các vết thương đã được băng bó cẩn thận, tỉ mỉ. Trong bếp tỏa ra hương thức ăn thơm nức, trên giường vẫn còn vương hương nước hoa đầu giường, chỉ có điều người đã đi mất.

“Reng Reng Reng”

Màn hình sáng đèn là số của cô.

-Alo?!

-Cậu tỉnh rồi à?

-Tôi cũng vừa tỉnh...

-Tôi có chuẩn bị chút thức ăn, cậu đem hâm nóng thì ăn được. Vết thương trên bụng cậu không nặng lắm, nghỉ ngơi bồi thuốc đều đặn thì sẽ khỏi...

-Cảm ơn chị!

Cậu thấy sống mũi chột cay cay, từ lúc mẹ cậu qua đời đây là lần đầu tiên cậu được một người nhắc nhở quan tâm như vậy.

-Cảm ơn gì chứ?! Rắc rối là tôi gây cho cậu, từ giờ chúng ta đừng gặp nhau nữa, bản hợp đồng lần trước tôi đưa đem vứt bỏ đi!

-Chị đang nói gì vậy?!

Hai mắt cậu phấp phất. Là cô ấy đây đưa cậu trước tại sao đến buông bỏ cũng là cô quyết định trước. Cô ích kỷ như vậy, không hề nghĩ đến cảm giác của cậu sao.

-Qua lại với tôi, chỉ đem cho cậu nguy hiểm. Hôm qua tôi cứu được cậu, không có nghĩa sau này cũng thế. Khoản nợ của cậu, tôi đã thanh toán hết, cũng gửi vào tài khoản cậu một chút ít coi như bồi thường tinh thần cho cậu.

Bồi thường tinh thần?! Cô tưởng ném tiền cho cậu là bồi thường được sao?!

-Nè, sao không nói gì hết?! Có phải động đến vết thương không? Đây Lục Tiểu Bối, cậu có sao không?

Nghe giọng cô ở bên kia luống cuống, cậu bắt giắc nở nụ cười. Khịt khịt mũi, cậu đáp:

-Tôi không sao.

-Vậy thì tốt, nhớ lời tôi dặn, nếu ai hỏi cậu có quen biết tôi không, hãy nói không biết. Vì an nguy của cậu cả thôi.

-Tôi biết rồi!

Cậu cúp máy. Nằm phịch xuống, một đồng suy nghĩ hỗn tạp lớn vồn trong tâm trí cậu.

-Lý Thần, đối với chị tôi là gì vậy?! Là tình một đêm như những người khác hay là con trai của ân nhân, hay chỉ đơn giản là một người xa lạ?! Lý Thần, chị biết không, tôi muốn chống lại chị, phản kháng chị nhưng không phải vì muốn đối nghịch chị, mà là muốn chị nhìn tôi bằng con mắt khác. Chị giờ với tôi không còn quen biết rồi, chị nhớ giữ sức khỏe đấy!

Cậu tự lẩm bẩm một mình, giá mà cậu có đủ can đảm để nói vậy với cô.

5 năm sau...Tại trụ sở công ty Phương Ký ở Hàn Quốc, một thanh niên cao cao tại thượng đang tiếp đón chút tịch tập đoàn Hanjin.

-Chủ tịch Seo, cảm ơn ông đã chấp nhận ký hợp đồng với công ty chúng tôi.

Thanh niên nét mặt vui vẻ, bắt tay ngài chủ tịch.

-Giám đốc Lục, trong dự án khu resort TaeJin tại Bắc Kinh, chúng tôi thực sự rất cần sự giúp đỡ của Phương Ký, hơn nữa cậu với con gái tôi cũng có giao tình. Hay là lần này, cậu về nước tiếp quản dự án này, dẫn con gái tôi theo.

-Chủ tịch Seo, tôi ở đây tuy mang danh Giám đốc, nhưng đều là hoạt động ở Seoul, về trụ sở chính tôi chỉ là con tốt trong tay Hội đồng quản trị, sợ tiểu thư thất vọng.

Cậu từ chối khéo.

-Giám đốc Lục, MinGi đều là hướng sung sướng rồi, lần này cho nó theo cậu coi như là học hỏi đi.

-Dạ...

Cậu miễn cưỡng đáp.Lần này về nước, cậu là định tìm lại Lý Thần. 5 năm qua cậu đến Hàn Quốc, cậu cố gắng làm từ một nhân viên bảo vệ giờ đã làm lên chức Giám đốc một chi nhánh nhỏ của tập đoàn Phương

Ký_top đầu thế giới. Bây giờ cậu có thể tự bảo vệ mình, Lý Thần không phải lo lắng nữa. 5 năm qua, đều rất nhớ cô, không biết cô sống thế nào. Vậy mà lần này phải rước theo thiên kim tiểu thư của Hanjin - Seo MinGi nữa, phiền toái.

Cậu trần trọc mãi không ngủ được thì chuộm điện thoại reo. Ai gọi cho cậu vào giờ này nhỉ?! Màn hình điện thoại hiện lên số của Lý Thần. Sao cô có số của cậu?! Cậu đã đổi số rồi mà.

-Alo?!

-Lục Giám đốc, ngày mai cậu về nước mang theo bao nhiêu người?! Là giọng của Lý Thần, nhưng sao khác cô lúc xưa quá vậy?! Cô quên cậu rồi sao?!

-Chị là...?!

Cậu giả vờ không nhớ.

-Tôi là Lý Thần, người đứng đầu tập đoàn Phương Ký.

Cô bình thản nói. Có lẽ cô thực sự quên cậu rồi.

-Ngày mai tôi đi một mình....à không, tôi đi cùng con gái của chủ tịch Seo...

-Ngu xuẩn!!!

Cô ngắt lời cậu, không khó để nghe ra sự giận dữ. Cậu im lặng lắng nghe mong chờ một điều gì đó: cô ghen.

-Cậu thân là giám đốc chi nhánh Seoul vậy mà khi về nước không mang theo thư ký, trưởng phòng đại diện thì cậu thử hỏi mặt mũi tập đoàn phải trát bao nhiêu lớp tro lớp trấu?!

Cô chỉ quan tâm đến thể diện tập đoàn thôi sao?! Cậu chần chừ giây lát rồi chậm rãi nói:

-Lý Thần, à không, Lý tổng, chị đừng giả vờ không quen biết tôi có được không?! Chị nắm quyền điều hành cao nhất, làm sao có thể không tìm hiểu về một giám đốc như tôi, chị thừa biết là tôi đúng không?! Chị tại sao phải giày vò tôi như thế?! Chị tưởng tôi vẫn là thằng nhóc 18 tuổi ngông cuồng sao, tôi đã trưởng thành rồi!!! Tôi tự bảo vệ được bản thân mình rồi!!! Tôi muốn gặp chị, xin đừng đẩy tôi ra xa nữa,...được không?

Giọng cậu đuối dần, thay vào đó là tiếng nấc nghẹn ngào. Cậu không cần thể diện, cậu cần cô ấy. 5 năm xa cách, cậu đã hiểu thế nào là yêu một người.

-Lục Tiểu Bối, cậu bí ối! Là cậu nhất quyết từ chối tôi, ôm tiền chạy đi biệt tích, rồi lại kiếm lợi từ tập đoàn của tôi, không thèm đếm xỉa đến thể diện công ty, leo lên cái ghế giám đốc; giờ còn dám nói nhớ tôi?!

Cô vẫn như trước cần nhằn cậu thật lâu.

-Hahaha

Cậu bật cười.

-Cười cái đầu cậu. Ngày mai nhớ chuẩn bị cho tốt, hợp đồng dự án TaeJin trong tay cậu, phải nắm cho chắc!

Cô nói xong liền cúp máy.

-Dạ!

Tiếng “dạ” ấy, cô vẫn là không có cơ hội nghe được. Cậu ôm điện thoại, trong lòng rạo rực.

-Lý Thần, đợi em trở về!

#Còn_Nữa

5. Chương 5

Tiểu Bối, anh nói xem, chủ tịch hội đồng quản trị của Phương Ký các anh hẳn là một người đàn ông cao cao tại thượng, thông minh anh tuần đúng không?!

Một cô nàng trẻ trung, năng động lú lú bên chân cậu như chú chim nhỏ.

-MinGi sao em lại nói vậy?!

Cậu nhướn mày nhìn cô.

-Thì chẳng lẽ là một ông già?!

Cô nàng bĩu môi.

-Hahaha!

-Anh cười cái gì chứ?!

Cô đánh đắm loạn xạ.

-Gặp thì sẽ biết.

Cậu vừa dứt lời thì một toán phóng viên từ đầu kéo đến chĩa máy ảnh, micro về phía họ.

“Aiya đúng lúc mình bảo các trưởng phòng vệ sĩ đi lấy hành lý! Sao phóng viên các người cản thời cơ đúng thế?!”

-Lục tổng, có phải cậu đã ký hợp đồng được với tập đoàn Hanjin?

-Lục tổng, đây chính là tiểu thư của Hanjin?

-Lục tổng, hợp đồng đó là do cậu tự lực ký kết được hay là nhờ vào mối quan hệ với Seo tiểu thư?!

-Lục tổng,....

-Seo tiểu thư, mối quan hệ giữa hai người là gì?!

-Lục tổng, nghe nói anh từng qua lại với tổng giám đốc điều hành Phương Ký?!

Tất cả những câu hỏi trước cậu đều im lặng để tránh né, nhưng tại sao đám phóng viên này lại điều tra cả quá khứ của cậu với Lý Thần.

-Nè cậu phóng viên, cậu đi hơi xa rồi!

Một giọng nói trầm đầy hàn khí cất lên.

-Lý...Lý tổng,...

Tên phóng viên vừa hỏi câu đó sợ hãi quay lại đằng sau. Trước mắt hắn là một nữ thương nhân thành đạt, ăn mặc sang trọng, quý phái, dung mạo xinh đẹp hơn người, nhìn qua không ai dám nghĩ người phụ nữ này đã 35 tuổi.

-Xem ra cậu muốn Toà soạn các cậu bị khai trừ?!

-Lý tổng, xin đừng mà, tôi sẽ tự tát mình, tôi sẽ không hỏi những câu như vậy nữa!!! Xin cô!!!

Hắn quỳ xuống khấn cầu, hai tay nắm lấy váy cô.

-Dơ bẩn! Cô đạp ngã hắn rồi đánh thếp nói:

-Không chỉ hắn, tất cả những phóng viên đang ở đây, hãy biết giữ mồm giữ miệng một chút không thì sẽ như thế này này!

Cô giật chiếc dây chuyền xuống, bấm nút giúp lưỡi dao trồi ra, ném thẳng vào cổ chân hắn, khiến bàn chân rời ra khỏi thân mình.

-Ahhhhhhhhhhhh!

Hắn hoảng sợ hét lên.

-Đưa đi!

Cô lạnh lùng ra lệnh cho vài tên vệ sĩ đứng sau.

-Rõ!

Cảnh tượng kinh hoàng đó khiến các phóng viên còn lại nhỏ mồ hôi hột. Lý Thần từng là đặc nhiệm, người cô quen trong giới cảnh sát không ít, cho dù cô có giết đi bao nhiêu người thì cô vẫn chưa bao giờ phải bước vào cái phòng tạm giam.

-Tiểu.... à Lục tổng, về công ty thôi!

Cô xoay người bước đi. Chiếc dây chuyền nhót máu trên đất được cậu nhặt lên mang theo.

6. Chương 6

Tiểu Bối! Bản hợp đồng dự án TaeJin đâu?!

Lý Thần ngồi vắt chân trên ghế tổng giám đốc. Bộ váy màu đen xẻ tà giúp cô khoe đôi chân thon dài, trắng trẻo.

-Lý Thần, đây!

Cậu đặt lên bàn làm việc của cô.

-5 năm rồi, cậu vẫn vi phạm quy định công ty, hôm nay nhất định phải phạt cậu!

Cô nhếch môi cười gian ác.

-Chị định làm gì? Cậu lùi lại vài bước.

-Sợ?!

Cô cầm bản hợp đồng lên xem, nét mặt khoái chí.

-Giữa thanh thiên bạch nhật chị còn ra tay đánh người được thì bây giờ trong phòng kín lại không giết được tôi sao?!

Cậu băng quơ nói. Chị so với 5 năm trước đã khác hơn nhiều, hay là do cậu thay đổi...

-Tiểu Bối, phạt cậu đi ăn với...

Cô ngáp ngừng, mắt vẫn không rời bản hợp đồng. Còn cậu thì trong lòng như mở cờ, chẳng lẽ cô muốn ăn tối với cậu?

-Tiểu thư Seo MinGi!

-Hà??! Sao lại là cô ấy?!

-Cần gì phải ngạc nhiên đến vậy? Hai người có giao tình mà, đi ăn với nhau có gì lạ lắm sao?!

Cô mĩa mai.

Giao tình?! Cô sao lại biết chuyện này?! Cậu tưởng chỉ có cậu, MinGi và chủ tịch Seo biết!

-Lý Thần, nhưng cái này cũng gọi là hình phạt sao?

Cậu thoái thác, vốn là muốn tối nay ở cạnh cô, thế mà cô lại đem cậu đẩy tới bên người khác.

-Để xem....

Cô đặt hợp đồng vào ngăn kéo, rồi đứng dậy rời đi. Trước khi ra khỏi phòng còn nói thầm với cậu một câu:

-Nhớ hôm nay là ngày gì không?

Nhớ chứ! Năm năm trước cũng vào ngày này, cậu đã gặp cô trong hộp đêm, mối duyên của hai người đã được kết nối. Chính hôm ấy hai người đã cùng nhau triền miên, mặc dù là cậu bị lừa uống xuân dược. Cô đi rồi, mình cậu đứng lặng giữa phòng tổng giám đốc, đầu óc mông lung chẳng nghĩ ngợi được gì. 5 năm qua, cậu với cô vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Tại khách sạn Romance của tập đoàn Phương Ký, một thanh niên điển trai tuấn lãng, phong độ bước vào. Cậu mặc một bộ vest caro xanh tím than may vừa vặn với đường nét cơ thể, tôn lên vóc dáng cao gầy quyến rũ. Đôi chân thon dài sải bước đến đâu, các thiếu nữ diên đảo ngẩn nhìn đến đấy. Ở cậu có sự chững chạc, từng trải; cũng có sự khỏe khoắn, tự nhiên; ẩn khuất đâu đó sự hoạt bát, trẻ trung.

Cậu đi đến một bàn ăn sang trọng gần cửa sổ, hướng nhìn ra vườn hoa hồng lãng mạn.

Một người phụ nữ ngồi quay lưng lại phía cậu. Cô mặc một bộ đầm quây màu đen tuyền, chiếc áo lông vũ cũng bao trùm một sắc đen trầm mặc. Từng lọn tóc xoắn thả nhẹ trên bờ vai trong trịa. Cô là...?!

-MinGi hôm nay em ăn mặc già dặn quá!

Cậu đặt tay lên che mắt cô.

-Thật sao?!

Cô cất giọng lạnh lùng.

-Lý Thần, là chị sao?! Sao chị lại ở đây?!

Cậu ngạc nhiên thốt lên.

-Khách sạn của tôi, tôi thích thì tôi đến thôi.

Cô cười, cầm ly rượu vang kê lên môi.

-Tiểu Bối, anh đến lâu chưa?

Một giọng nói lạnh chanh vang lên. Một tiểu thư xinh đẹp xuất hiện trong bộ đầm ren trắng tinh xảo.

-Anh vừa mới đến.

Cậu cười gượng, ánh mắt vẫn hướng về Lý Thần.

-Lý tỷ tỷ, chị cũng đến đây ăn sao?! Hay là tụi em ngồi cùng chị luôn nhé?!

MinGi nắm lấy bàn tay đang đặt trên đùi của Lý Thần.

-Hai người thích ngồi bàn này?!

Cô đặt ly rượu xuống bàn, nhướn mày nhìn tiểu thư năng động, hồn nhiên trước mắt.

-Dạ!

-Phục vụ!!!

-Lý tổng cần dặn gì ạ?!

-Dọn sạch bàn cho tôi, bày những món ngon nhất lên cho hai vị này...

Cô nói đến đây thì nét mặt của cậu và MinGi có chút sáng sủa, và tia sáng ấy tắt ngấm khi cô nói nốt:

-Những gì tôi dùng thanh toán bằng thẻ này?!

-Dạ, Lý tổng đi thông thả.

Nhân viên phục vụ cầm thẻ của cô, cung kính cúi chào.

-Lý Thần! Lý Thần!

Cậu gọi với theo nhưng cô không hề dừng bước.

-Lý Thần! Lý Thần!

Cậu sau khi đưa MinGi về khách sạn liền chạy đến hộp đêm Pavious tìm cô.

-Cậu Lục, cậu tìm Lý tổng sao?!

Chủ hộp đêm Trần Kính hỏi nhỏ.

-Cô ấy đang ở đâu ạ?!

-Lý tổng hôm nay có vẻ bức bối, đã bao hết 10 chàng trai ở chỗ tôi, hiện đang ở phòng 301. Tôi sợ cô ấy sẽ làm gì đó nguy hiểm, cậu giúp tôi với.

-Dạ!

Cậu vội vã lên tầng.

Cửa phòng không đóng hết. Cô ấy sơ sẩy đến mức không đóng cửa phòng sao? Sao lại im ắng đến vậy?

Mở cửa ra, đập vào mắt cậu là một cảnh tượng vô cùng đáng sợ. 10 mĩ nam bị trói chặt trên hai chiếc giường cỡ lớn. Trên cơ thể họ là hàng loạt dấu roi da, các vết bầm tím. Còn đứng giữa căn phòng là cô, toàn thân đầy máu, trên tay là cây roi da cùng đầy máu.

-Lý Thần, chuyện gì đã xảy ra?

Cậu sợ hãi chạy vào.

-Xin cứu chúng tôi với!

Những mĩ nam khấn khoản cầu xin, đôi mắt bất an cầu cứu cậu.

-Cậu muốn biết chuyện gì đã xảy ra sao?!

Tôi đang định chơi đùa với mấy con hàng mới thì một tên dê tiện đã phá hỏng cuộc vui. Hắn dùng cơ thể câu dẫn tôi và tôi đã dùng cơ thể mình tiếp đãi hắn thật tốt. Đến cuối cùng, hắn đã phải xin tôi tha mạng. Tôi tha hắn rồi. Nhưng hắn lại định hại tôi, đành đem hắn ra trừng phạt.

Cô bình thản kể lại với khuôn mặt vô cảm. Thật kinh sợ!

-Hắn đâu rồi?! Cậu hỏi.

-Để tôi nhớ xem nào...Cậu muốn biết bộ phận nào của hắn. Đầu thì ở dưới gầm giường, chân ở trong tủ quần áo, bàn tay thì ở trong bồn rửa mặt, mắt mũi thì trên bàn trang điểm, những cái khác ở đâu nữa nhỉ? Ế cậu tóc xanh kia, nhớ ruột gan hắn ở đâu không?

Cô vẫn dùng sự bình thản đến bức người để thuật lại những gì kinh khủng nhất.

-Tôi...tôi...không biết.

Cậu ta run bần bật, ấp úng mãi mới nói được.

-Không biết?!

Cô định quất roi da vào người cậu ta thì Tiểu Bối lao ra ngăn, kết quả bị một vệt dài trên mặt.

-Tiểu Bối! Cậu làm cái gì vậy?

Cô hoảng hốt ôm lấy gương mặt cậu.

-Chị bình tĩnh lại đi.

Cậu kiên định trấn an.

-Hảo hảo bình tĩnh. Mấy người đi hết đi!

Như chỉ chờ câu nói này, các mỹ nam tử nhanh chóng rời đi.

-Lý Thần! Dọa họ đủ rồi, chị ra đi!

Cậu đứng khoanh tay nghiêm túc nói. Cô mở cánh cửa tủ quần áo bước ra:

-Lịch Chỉ, cô đi được rồi!

-Dạ. Người phụ nữ máu me đầy mặt cúi chào rồi ra ngoài.

-Sao cậu biết đó không phải tôi?

Cô ngồi trên sô pha, rót rượu vào ly.

-Trực giác?! Cậu mơ hồ trả lời.

-Thật sao?

Cô mím môi, những ngón tay thon dài gõ nhẹ trên mặt bàn kính.

-Cũng không rõ nữa. Tôi nghĩ dù chị có giận dữ thế nào cũng không biến thành bộ dạng như vậy. Hơn nữa, cô gái đó đánh tôi không đau như chị.

Cậu bước đến cầm ly rượu cô vừa rót, nhấp một ngụm.

-Tôi không nhớ là đã đánh cậu?! Cô lấy lại ly rượu đổ chỗ rượu còn sót vào thùng rác.

-Đúng. Chị không đánh tôi, nhưng cách cư xử của chị với tôi thực sự là những đòn tâm lý.

Cậu gật gật đầu. Cô vẫn là mưu mô như thế...

-Tiểu Bối, cậu nói nhớ tôi, là thật hay giả?!

-Chị thử nói xem là thật hay giả?

-Giả!!!

Cô đáp vắn vắn một chữ khiến máu cậu sôi lên. Cô dám nói tình cảm của cậu là giả ư!

-Vậy tại sao?

Kiểm chế, cậu phải kiểm chế.

-Theo tôi, nếu cậu nhớ tôi như vậy, nhất định sẽ không cam chịu đi ăn với cô họ Seo đó, càng không đưa cô ta về khách sạn rồi mới tới tìm tôi. Cậu còn nhớ lúc chiều tôi đã hỏi cậu câu gì không?

Cô đứng dậy, mặt đối mặt với cậu.

-Dĩ nhiên tôi nhớ! Chị muốn tái hiện lại đêm đó không?

Cậu cởi áo khoác vắt lên thành ghế sô pha.

-Không muốn!

Nghe cô nói, cậu có chút hụt hẫng lại chợt nhớ rằng, 5 năm trước chính cậu đã từ chối chuyện này.

-Tôi muốn tạo ra một kỷ niệm mới!

Cô dứt lời, liền trao cậu một nụ hôn chóng vánh.

-Cậu lớn rồi! Tôi thì già đi rồi!

Cô nói, giọng có chút nuối tiếc.

-Không phải! Chị không có già mà!

Cậu vội phủ nhận.

-Tiểu Bối, cậu tại sao đã từng chối bỏ tôi giờ lại muốn về bên tôi? Là muốn tôi hay Phương Ký?!

Cô nghi hoặc nhìn cậu.

-Lý Thần! Bởi vì chị! Là em yêu chị, thực sự yêu chị mất rồi!

Cậu gào lên rồi vòng tay ôm lấy cô. Áp lưng vào lòng cậu, cô ngẩn ngơ không biết nói gì. Cô từng là một con người tim bằng đá, không động lòng trước bất cứ điều gì, nay nghe một cậu bé ít hơn mình 12 tuổi nói lời yêu lại có chút rung động.

-Lục Tiểu Bối cậu, dám thương hại tôi?!

Không để cho cậu nhìn thấy sự yếu đuối cô dùng khuỷu tay huých vào bụng cậu.

-Lý Thần, chị...chị...

Cậu ôm bụng, mặt mày nhăn nhó.

-Cậu chỉ một chút như vậy đã cau có.

Cô cười cao ngạo.

-Nói cho cậu biết, tôi chưa bao giờ ở thế bị động.

Cô đẩy cậu ngã xuống sô pha, găm găm vành tai cậu:

-Để xem là cậu lớn hay là tôi già đi?!

-Chị kiêu ngạo quá...

Cậu chưa kịp nói xong đã bị cô thô bạo hôn lấy, nụ hôn này có gì đó hung hăng, chiếm đoạt. Hai người cứ vậy đến khi hết dưỡng khí mới buông nhau ra.

-Chị không biết có già đi hay không, nhưng chị mập lên thì phải...

Cậu thở phì phò.

-Dám chê tôi béo, cậu nói xem chỗ nào trên người tôi béo?!

Cô ngồi trên eo cậu, ngạo kiêu chống hông.

-Chỗ này! Cậu vùi mặt vào ngực cô, đặt lại những dấu hôn đỏ hồng.

-Bỉ ổi, ah

--Còn dám mắng, lần này không cho chị xuống giường.

Cậu định đem cô áp chế dưới thân mình nhưng đã bị cô ghì chặt:

-Đã nói với cậu, tôi luôn là người chủ động.

Cô hôn trụ trên môi cậu, rồi hôn dọc theo chiếc cổ thanh thoát, lưu luyến trên xương quai xanh gợi cảm.

-Vết sẹo này,...

-Là lúc mẹ tôi mất, bọn chủ nợ đến phá tang lễ, tôi bị mảnh thủy tinh rạch vào.

Cậu ngả lưng ra phía sau, mặc cho cô quần lấy mình như con rắn nước yêu kiều.

-Ah!!! Chị làm cái gì vậy?!

Cậu giật mình đánh vào vai cô, sao lại cắn vào tay cậu.

-Nè, người ta cắn cậu một cái thôi mà!

Cô giúp cậu cởi bỏ bộ vest vướng víu, cậu giúp cô trút bỏ chiếc đầm phiền hà. Cậu và cô cứ quần quít lấy nhau, suốt một đêm hoan ái trụy lạc.

7. Chương 7

“Reng Reng Reng”

Chuông điện thoại của cậu vang lên phá tan giấc ngủ ngon lành.

-Có chuyện gì vậy?

Cô mệt mỏi nhìn đồng hồ để bàn, mới có 6 giờ sáng, hai người vừa chợp mắt thôi mà.

-Là MinGi gọi.

Cậu ủ rũ nghe máy.

-Alo?!

-Alo, có chuyện gì thế MinGi?

-Tiểu Bối, anh đi tập thể dục với em đi!

Đầu dây bên kia một giọng nói lạnh lạnh.

-MinGi, anh bận rồi.

Cậu thoái thác, đang ngủ ngon mà.

-Tiểu Bối

~Anh cúp máy đây!

Cậu tắt máy.

-Lại gọi lại kìa.

Lý Thần chăm chăm nhìn cậu.

-Phiền toái!

Cậu tắt nguồn luôn điện thoại trước sự ngạc nhiên của cô.

-Ngủ tiếp thôi!

Cậu ôm lấy cô, dỗ dành.

-Cậu ngủ đi, tôi hết muốn ngủ rồi!

Cô bật dậy, chán nản nhìn đồng hồ xộn xộn trong phòng.

-Vậy làm cái gì đó khiến chị buồn ngủ đi?!

Cậu ranh mãnh đặt cằm lên vai cô. Hôm qua đã làm 5 lần rồi đấy, cậu muốn cô mệt chết à?! Cũng may là lần này không có dùng xuân dược.

-Cậu nếu còn dư nhiều năng lượng vậy thì đi nấu bữa sáng rồi dọn dẹp đi, tôi cũng đã già rồi không còn sức chơi với cậu.

Cô nằm phịch xuống giường, than vãn các kiểu. Không ngờ một nữ tổng tài cao cao tại thượng cũng có những mặt đáng yêu như vậy.

#Còn_Nữa

#Cảnh_Báo: vài chương sau có biến.

8. Chương 8

#CherryMin_LeoMin

Đồng hồ quả lắc điểm 10 tiếng chuông, Tiểu Bối mệt mỏi mở mắt.

Bên cạnh không còn hơi ấm của cô nữa.

-Lý Thần?!

Cậu hốt hoảng bật dậy, mắt đảo khắp căn phòng, không thấy bóng dáng cô, chỉ thấy MinGi đang lúi húi trong phòng bếp.

-MinGi, sao em lại ở đây?

Cậu có chút thất vọng, đưa tay day day hai bên thái dương.

-Tiểu Bối, anh rất cuộc là bận ngủ nên không đi tập thể dục với em sao?

Cô đặt đĩa thức ăn thơm ngon lên bàn, bấu môi nhìn cậu. Tiểu Bối định lật chăn xuống giường, song chợt nhớ chưa có mặc đồ, nhìn cơ thể, đã thấy được mặc quần áo gọn gàng. Là Lý Thần!

-MinGi, em đến đây bao giờ thế?

-Cũng vừa mới đến thôi! Là Lý tổng gọi em đến.

Cô dịu dàng đáp lời, tay vẫn thoăn thoắt bày biện bàn ăn.

-Cô ấy có nói gì không?

-Lúc em đến đã không gặp Lý tổng rồi. Chị ấy chỉ gọi điện cho em bảo rằng anh đang ở đây.

-Vậy à?!

-Mà rõ ràng anh có nhà riêng, sao lại đến hộp đêm ngủ?

MinGi thắc mắc. Cứ cho là anh không có nhà riêng thì khách sạn cả Bắc Kinh chẳng lẽ hết phòng?!

-Anh đến đây giải quyết một số chuyện riêng.

Cậu nói chung chung mơ hồ. Trong thâm tâm tự biết sẽ khiến cô gái ngốc như cô nghĩ lung tung, nhưng cậu cũng không buồn giải thích. Mọi quan hệ mập mờ giữa cậu và Lý Thần càng ít người biết càng tốt.

-Anh đi tắm rồi ra ăn sáng đi. Cô quả nhiên lảng sang chuyện khác. Cô không nói, anh cũng không thừa hơi sức tiếp lời.

-Tổng giám đốc, Lục tổng muốn gặp người.

Lịch Chỉ nhẹ nhàng báo cáo với Lý Thần.

-Để cậu ta vào!

Cô lạnh lùng ra lệnh, mắt vẫn không rời đề án xây dựng và phát triển khu vui chơi Bắc Phương Kỳ.

-Lý Tha...

-E!Hèm!

-Lý tổng, chuyện hôm qua,...

Cậu vội sửa lại xưng hô, nhưng úp úp mở mở không nên lời.

-Lục tổng, có gì cứ nói thẳng.

Cô nghiêm nghị đáp lời, thái độ này y hệt đối với các nhân viên khác.

-Lý Thần, chị thực sự không quan tâm sao?!

Cậu thì không thể kiềm chế cảm xúc trước mặt cô được, vẫn là ngu ngốc đem cái mặt nóng dán cái miệng lạnh.

-Lục tổng, cậu hẳn biết tôi là người như thế nào, tôi ngủ với một người đàn ông không quá 2 lần. Đêm qua đã là lần thứ 2 với cậu.

Cô bình thản nói như đây là chuyện của ai kia chứ không phải cô.

-Lý Thần, nhưng tôi yêu chị mà!

Cậu phần uất đập bàn. Tình cảm cô dành cho cậu chỉ đơn giản là để giải quyết vấn đề sinh lý sao?!

-Cậu còn muốn gì ở tôi nữa?! Tôi cho cậu việc làm, cho cậu nhà cửa, cho cậu hai đêm triền miên hoan lạc, cậu còn muốn gì đây?

Cô không thèm liếc cậu lấy một cái, tay tiếp tục lật dở đề án.

-Tôi muốn chị.

Cậu kiên quyết nói, nhìn thẳng vào cô.

-Hàm hồ! Cậu tưởng tôi vẫn là Lý Thần cậu quen 5 năm trước sao?! Trước đây, người động lòng trước là tôi, muốn có mối quan hệ tốt đẹp với cậu là tôi nhưng cậu chối bỏ tôi. Khi tôi buông tay cậu không hề níu giữ, lại còn trốn sang Hàn Quốc, xin vào chi nhánh Phương Ký của tôi làm việc. Còn bây giờ, tôi là tổng giám đốc của cậu. Cậu lại ngỏ lời yêu tôi, cậu tưởng tôi sẽ đồng ý sao? Cậu tưởng lòng tự tôn của tôi chỉ sau một đêm khoái cảm liền mất sạch sao?!

Cô giận dữ đặt mạnh tập đề án xuống bàn, mặt đối mặt với cậu. Lần đầu tiên cậu thấy sự phẫn nộ trên gương mặt lạnh nhạt của cô. Trong ký ức của cậu, cô chưa từng quát nạt người khác nặng lời đến vậy.

-Lý Tổng đã làm phiền rồi...

Cậu cúi mặt, xoay người bước đi, nhìn không thấu giọt lệ lăn dài trên má cô. Cô khóc. Trong đầu cô vang vọng cuộc điện thoại lúc sáng:

-Alo?

-Lý Thần, cô quen tôi rồi sao?

-Lý Thịnh?! Sao lại gọi cho tôi?

-Cô nên sớm từ chức đi vì tôi sắp về nước cùng với ba mẹ rồi. Thế nhé...tút...tút...

Như sét đánh ngang tai, cô mặt mày xanh xao. Họ...những kẻ đe dọa cuộc sống của cô đã quay về rồi.

-Aaaaaaaah!!!!

Cô ôm đầu, ngã quỵ giữa sàn nhà lạnh ngắt.

-Lý tổng, Lý tổng!!! Cô không sao chứ?!

Lịch Chỉ nghe tiếng hét liền chạy vào, ôm cơ thể đang co giật của Lý Thần.

9. Chương 9

Tiểu Bối! Anh đừng uống nữa!

MinGi cầm ly rượu trên tay cậu, hất xuống đất.

-Tránh ra!

Cậu gạt cô sang một bên, cầm chai rượu lên ngửa cổ uống. Rượu chảy ra ngoài, thấm đẫm áo sơ mi trắng.

-Anh sao lại thành ra như vậy?

Cô giữ chai rượu, không cho cậu uống.

-Cút!!!

Cậu đẩy cô ngã xuống. Cứ tiếp tục uống rượu.

Reng Reng Reng

Điện thoại của cậu sáng đèn. Một dãy số lạ hiện lên.

-Alo...?!

Cậu khàn khàn nghe máy.

-Lục tổng cậu đến mau đây đi!

Bên kia là giọng hoảng sợ của Lịch Chỉ.

-Có chuyện gì?Cậu đang rất khó chịu.

-Lý tổng, cô ấy...cô ấy...

-Cô ấy làm sao?

Cậu bỗng nhiên nghiêm mặt lại.

-Cô ấy đang trong phòng cấp cứu.

Vừa nghe hết câu, cậu cúp máy. Lấy áo khoác vắt trên ghế, đặt thẻ tín dụng lên quầy:

-Thanh toán bằng thẻ này cho tôi!

Rồi chạy ra ngoài. MinGi cũng vội chạy theo.Trời tối. Cơn gió lạnh cứ đập vào mặt khiến cậu dần tỉnh.Đôi chân chạy cũng nhanh hơn. Nhưng chạy đi đâu?! Lúc này Lịch Chỉ đã kịp nói cho cậu biết Lý Thần ở đâu!

-Tiểu Bối! Lên xe em đưa anh đi!

MinGi chạy xe bên cạnh cậu, bấm còi inh ỏi.

-Nhưng...nhưng...

Cậu phân vân, chân chừ giây lát.

-Em biết Lý tổng ở đâu!

Cậu lên xe. Cô chở cậu đến bệnh viện ở một vùng ngoại ô.

-Em chắc là ở đây chứ?!

-Sau khi anh cúp máy chạy ra ngoài, em đã gọi cho Lịch thư ký.

Cô trả lời.

-Anh vào đi, em đi đỗ xe.

Cậu chạy vào trong. Vừa vào đã thấy Lịch Chỉ đứng ở quầy đang làm thủ tục.

-Lịch thư ký, cô ấy sao rồi?

-Lục tổng, cô ấy đang ở trong phòng hồi sức.

-Chuyện gì đã xảy ra?!

-Đi theo tôi.

Lịch Chỉ kéo cậu vào một phòng bệnh ở cuối hành lang. Cánh cửa bằng gỗ cũ kĩ khiến căn phòng biệt lập với toàn bệnh viện. Cậu đẩy cửa. Trong phòng không có ai, nhưng đèn bàn vẫn sáng. Mọi thứ đều lộn xộn, bừa bãi.

-Đây là phòng bệnh của Lý Thần 15 năm trước. Cô ấy mắc bệnh về thần kinh.

Lịch Chỉ bật công tắc đèn phòng, đồ đạc hiện rõ ra. Giường chiếu xộc xệch, tủ quần áo mở toang hoang, bàn làm việc ngổn ngang sách vở, kệ sách bụi bặm... Tất cả vẫn nằm đó, như chưa từng có ai động vào từ rất lâu rồi.

-Cô ấy thực sự đã từng ở đây sao?

Tiểu Bối gạt gạt mạng nhện trên sô pha, ngồi phịch xuống.

-Năm đó, Lý Thần vừa tốt nghiệp trường cảnh sát, đã làm đến đội trưởng đội đặc nhiệm, được nhiều người trọng vọng. Nhưng Phương Chủ tịch đã không đồng ý, muốn cô ấy liên hôn với Bắc thị.

-Phương chủ tịch?!

Cậu thắc mắc.

-À...Phương chủ tịch là cha của Lý Thần nhưng vì ông lấy vợ hai nên cô ấy theo họ mẹ. Cả người em cùng cha khác mẹ của cô ấy cũng mang họ Lý. Vì vợ hai của ông chính là em ruột mẹ Lý Thần.

-Thật phức tạp!

-Đúng, thật phức tạp! Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến Lý Thần bị bệnh. Không chịu kết hôn, cô ấy đã bị dùng phép thôi miên ép tham dự lễ cưới. Nhưng vì hôn lễ xảy ra biến cố hoả hoạn, Lý Thần hôn mê trước khi giải thuật. Lúc tỉnh lại, thần kinh không ổn định, lúc nhớ lúc quên, khiến cô ấy phải từ bỏ nghiệp cảnh sát và điều trị tâm lý suốt 8 năm trời.

-Nhưng điều đó liên quan gì đến cô ấy của hiện tại?!

-Lý Thịnh, em trai cùng cha khác mẹ của cô ấy là bậc thầy tâm lý học, cũng là người đã thôi miên cổ lần đó, sắp trở về tiếp quản Phương ký. Cô ấy chuẩn bị phải từ chức, và cắt đứt mọi quan hệ với Phương gia. Vì sợ cậu bị liên lụy, cô ấy đã lạnh nhạt với cậu sáng hôm nay. Khi cậu đi, vì nhớ lại kí ức cũ, Lý Thần lên cơn co giật nặng.

Nghe Lịch Chỉ kể lại, tim cậu chột nhối đau. Nữ tổng ngạo kiều trước mắt cậu, vốn dĩ không mạnh mẽ như cậu tưởng.

-Lịch tiểu thư, Lý tổng tỉnh lại rồi!

Một bác sĩ chạy đến thông báo.

-Tôi biết rồi. Đi thôi!

Cô và cậu đi theo đến phòng của Lý Thần. Bên trong cô đã thay đồ, mặc bộ vest nữ đen sang trọng.

-Lý tổng, cô làm gì vậy?! Mau nằm xuống nghỉ đi!

Lịch Chỉ vội vã dìu Lý Thần về giường.

-Buông tôi ra!!

-Lý tổng,...

-Buông ra!

Lý Thần gạt Lịch thư ký sang một bên, đi đến chỗ Tiểu Bối đang đờ người ra.

-Theo tôi đến hộp đêm đi.

-Dạ.

10. Chương 10

Cô nửa nằm nửa ngồi trên sô pha, ánh mắt hồ hững nhìn cậu mặc mỗi chiếc áo sơ mi trắng đứng giữa phòng.

-Cậu nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?! Lúc đó cậu suýt nữa bị biến thành món đồ chơi cho mấy tên vô lại.

-Chẳng phải đã biến thành đồ chơi cho một người còn vô lại hơn chúng sao?

Cậu cười gượng gạo.

-Tiểu Bối, có hối hận không?

Cô đứng dậy, loạng choạng bám vào cậu.

-Không hối hận.

-Thật sao?

Cô tựa đầu vào vai cậu, một giọt lệ chảy xuống.

-Lý Thần, em không còn là một đứa trẻ nữa! Chị đừng chịu ủy khuất một mình, có gì hãy nói em nghe nè.

-Tiểu Bối, cậu thực sự không còn là một đứa trẻ nữa sao?!

-Hả?!

Cậu chưa kịp hiểu gì thì đã bị cô đẩy ngã xuống sô pha.

-Thử xem lần này ai thắng?!

Cô nhảy lên người cậu.

-Chị nặng thật đấy.... Cũng 35 rồi chứ còn bé bỏng nữa đâu.

-Dám chê tôi già?!

-Ahhhhh!

Cô cắn vào vai cậu. Máu đỏ thấm ra áo sơ mi.

-Một chút cũng không chịu nổi...

Cô khinh khỉnh nhếch mép.

-Lý Thần, chị xem thường em rồi!

Cậu dùng sức lật ngã cô, đem cô áp đảo dưới thân mình.

-Hai lần trước đều phóng khoáng cho chị nằm trên, giờ thì không nhường nữa nhé!

Cậu cúi xuống hôn cô. Chiếc lưỡi linh hoạt cùng lưỡi đình hương của cô quần quít, chơi đùa.

-Tiểu Bối, cậu có yêu tôi không?

Cô đẩy cậu ra, mị hoặc cất giọng trầm trầm.

-Nói không yêu sẽ là nói dối!?

Hơi thở nóng thoang thoang mùi rượu của cậu phả vào tai cô, có chút khó chịu lại có chút kích thích.

-Tiểu Bối, nếu sau này tôi trở thành một người phụ nữ không có tiền, không có quyền, xấu xí già nua, không thể sinh con, không biết làm tình lại mắc bệnh thần kinh thì cậu có còn yêu tôi không?

-Nói yêu thì sẽ là nói dối?!

-Cậu....!? Cũng đúng thôi, chẳng ai yêu một người phụ nữ như vậy cả...

Cô buồn bã, cười một nụ cười cay đắng.

-Ai nói chứ?! Lúc đó em sẽ yêu chị nhiều hơn rất nhiều lần. Bởi những gì một người phụ nữ cần có chị lại bị tước đoạt hết rồi, chỉ còn có thể dành cho chị nhiều tình cảm hơn mà thôi.

Cậu trêu mếu đặt một nụ hôn lên môi cô. Họ đến với nhau bởi những đêm làm tình triền miên trụy lạc nhưng gắn bó với nhau bởi tình cảm chân thành.

5 năm sau, tại một căn nhà nhỏ ở vùng nông thôn thanh bình...

-Lý Thần, ăn bánh nào!

-Ai là Lý Thần? Mà cậu là ai?!

-Em...em là Tiểu Bối! Lạ Tiểu Bối đây mà!

-Hehe, cậu Sáu?! Cái tên thật buồn cười!

-Chị ăn bánh nhé!

-Ừm.

-Bánh ngon không?

-Ngon lắm!

Người phụ nữ đứng tuổi, tí mắt cười như một đứa trẻ.

-Ăn nữa nha?!

-Ừm.

Cô gật gật đầu. Tiểu Bối đi vào nhà lấy thêm bánh, giọt lệ lăn dài trên gương mặt. Cô suốt 5 năm nay, lúc thì như trẻ con, lúc lại như một bà già nhớ nhớ quên quên, đến cả cậu cũng không nhớ là ai.

-Tiểu Bối!

Lịch Chỉ chạy vội vào sân, gọi to.

-Cô là ai?!

Lý Thần ngồi trước thềm, ngây ngô hỏi.

-Lý Thần, có cách chữa cho cô rồi!

-Thật sao?

Tiểu Bối ngạc nhiên đến đánh rơi cả đĩa bánh.

-Bác sĩ nói chỉ cần phẫu thuật rồi giải thôi miên cho cô ấy, kết hợp uống thuốc đều đặn thì sẽ khỏi. Lịch Chỉ tươi cười.

-Tiểu Bối, phẫu thuật có đau không?

Cô nắm chặt tay cậu, không chịu buông.

-Sẽ không đau lắm đâu! Mạnh mẽ lên!

Cậu trấn an.

-Làm phẫu thuật xong, cậu làm bánh cho tôi nhé!

-Được!

Cậu buông tay cô. Bác sĩ và y tá đẩy cô vào phòng phẫu thuật.

-Chúc mừng cậu, Lý tiểu thư đã tỉnh rồi.

Bác sĩ vui vẻ bắt tay Tiểu Bối.

-Cảm ơn bác sĩ nhiều lắm!

-Bổn phận của chúng tôi cả thôi.

-Lý Th... Aiya!

Cậu còn chưa kịp gọi tên cô đã bị ném thẳng gối vào mặt.

-Tên tiểu tử nhà cậu, ăn phải gan hùm hay sao mà dám buộc cho tôi mấy cái dây màu sắc này lên tay hả?!

-Chị không cảm thấy màu đen rất u ám sao? Phải màu sắc thì mới cầu may được chứ!

-Không thích!Cô hừ một tiếng rồi tháo dây ra.

-Haha!!Cậu thấy vậy thì cười khoái chí.

-Em yêu chị nhất!

-Thôi đi gớm quá!

Cô gạt cậu ra, ngay từ nhỏ đã không ưa nổi những lời đường mật.

-Hôm nay chúng ta đi đâu đó chơi đi?!

Cậu ngỏ ý.

-Nhưng tôi thấy hơi mệt, hay là để hôm khác đi.

Cô từ chối.

-Đi mà~~.....

Cô còn chưa kịp cho ý kiến thì cậu đã bế cô ra khỏi phòng.

-Mở mắt ra nào!

Cậu bỏ tay che mắt cô ra.

-Đẹp quá!

-Lý Thần,

Cậu xoay người cô lại, quỳ một gối xuống thăm cổ xanh mềm mại.

-Cưới em nhé?!

-Nhưng....

-Hay chị muốn làm bà cô già không ai yêu đến cuối đời?!

-Tôi muốn làm người phụ nữ hạnh phúc nhất trần gian!

Cô ôm lấy cậu, cả hai ngã nhào trên cỏ.

-Lý Thần, để chị phải đợi lâu rồi.

-Không sao.

-Em yêu chị.

-Chị cũng yêu bản thân lắm!

Cô cười châm chọc.Cậu ôn nhu nhìn cô. Cô không còn là thiếu nữ xinh đẹp hay người phụ nữ trưởng thành. Cô là một người đàn bà trung niên, mà theo lời cô bảo là già nua, xấu xí. Nhưng thanh xuân của cô, bây giờ mới bắt đầu!

#The_End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-tong-ngao-kieu>